

MELISSA WIESNER

TÜDRUK FOTOL

Võid oma mineviku eest ära joosta,
aga sinu saladused jälitavad sind alati

Originaali tiitel:
Melissa Wiesner
The Girl in the Picture
2021

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See raamat on väljamõeldis. Nimed, tegelased, asutused, organisatsioonid, kohad ja sündmused peale nende, mis on avalikult hästi teada, on kas autori kujutlusvõime vili või kasutatakse neid ilukirjanduslikel eesmärkidel. Iga-sugune sarnasus päriselt elanud või elavate isikute, sündmuste või tegevus-paikadega on täielik kokkusattumus.

Tõlkinud Anne Kull
Toimetanud Ilona Raidmaa
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © Melissa Wiesner, 2021. All rights reserved.
First published in Great Britain in 2021 by Storyfire Ltd. trading as Bookouture.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2022.

B06412622
ISBN 978-9949-82-928-6

Kõik kirjastuse Ersen raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest

www.ersen.ee

Sidile. Mul on väga vedanud, et olen sel seiklusel koos sinuga.

PROLOOG

„Tegan, tule juba!“ Jamie hää l kõlas üle sügaviku, lainetades nagu oja, mida ta parajasti ületas, hüpeldes ühelt kivilt järgmisele, samal ajal kui vesi mööda voolas. „Ma hoian sul käest kinni, sa ei kuku vette.“

Ma silmitsesin vulisevat oja kahtlustavalt. Kas sel oli võimu mind minema pühkida? Olin veetnud oma kaheksa eluaastat linnakorterites ja polnud eales ujuma õppinud. Ka Jamie polnud, aga kolmeteistkümneaastasena võiks ta olla piisavalt pikk, et seista kivil sel oja põhjal. Pealegi oli Jamie kõige tugevam, kõige sitkem poiss, keda ma tundsin. Jamie ei kukuks *iialgi* vette.

Hüpanud tagasi minule lähimale kivile, hõõrus ta oma määrdu nud kätt sama räpaste äralõigatud sääreosaga teksade vastu ja sirutas selle minu poole. „Ma luban, et sinuga ei juhtu midagi.“

Kallutasin end vee kohale ja haarasin kõhklemata tema väljasirutatud peopesast. Selles maailmas polnud palju, millele võisin kindel olla peale oma suure venna sõna. Kui Jamie lubas, teadsin ühegi kahtlusest, et ta hoiab mind väljaspool ohtu. Just nii, nagu ta oli alati teinud.

Nihkusin varvastega ojakalda serva poole. „Valmis?“ küsis Jamie, seades end kitsal kivil hakkama. „Üks... kaks... kolm...“

Pigistasin silmad kinni ja hüppasin. Kui need jälle lahti plaksatasid, avastasin jalge alt toeka liivakivi ja Jamie uhke naeratus soojendas mind nagu päike, mis paistis poolviltu läbi suhkruvahtra võra pea kohal. Keerasime ringi ja hüppasime käsikäes ühelt kivilt teisele, kuni maandusime oja vastaskaldal. Seal sibasime läbi võsa mäest

üles, ronides üle mahakukkunud puurontide ja tõmmates end üles lehtertapu väätidega, kui kallak muutus liiga järsuks.

Lõpuks jõudsi me välule, mida katsid tuules õõtsuvad põlvkõrgused heintaimed ja kirjasid metsikud karikakrad ja karvased päevakübarad. Jamie kergitas mulle okastraataia alumist keeret, et saaksin aia alt läbi ronida, ja ma kõhklesin jälle. Mis siis, kui seal on *lehmad*? Enne seda, kui tulime Lääne-Virginiasse vanaema juurde elama, polnud ma kunagi elus näinud sellist hiigelsuurt looma. Kodus linnas olid ainsad loomad, kelle eest pidime kõrvale hoidma, pitbullid, kes tõmbasid oma ketid pingule, et meie peale haukuda, kui me kõrvaltänavatel jalutasime.

Jamie õrn müks lennutas mind edasi ja varsti olime tara alt läbi ning jooksi me üle põllu vana mureneva kivimüüri poole, mis ümbritses männisalu. Jamie istus müürile ja kõigutas oma tennistes jalgu, oodates, et ma talle järele jõuaksin. Ma märkasin esimest korda, et nende vanade tenniste tallad püsisid vaevu küljes. Kui ma Jamie kõrvale istuma vajusin, osutas ta käega avanevale vaatele.

Lääne-Virginia mäed laiusid igas suunas, need olid värvilised nagu lapitekk vanaema voodil. Meist allpool virvendasid puud kõigis roheline toonides, kui tuul mängis lehtedega nende okstel. Kusagil neis all asuvais metsades lookles oja, mis sisenes orus juveelina säten-davasse tiiki. Selle taga kulgesid tolmused pruunid maanteed ristirästi läbi karjamaade, millel oli täppidena näha nii tillukesti lehma, et näis, nagu mahuksid nad mu taskusse.

Vana hõbedane miniatuurne pikapveok roomas mööda teed ja selle tagant kerkis üles mulda nagu katlast auru. „Võib-olla on see vanaema teel koju,“ mõtisklesin.

Sel hommikul oli tal linnas olnud arsti vastuvõtt. Me olime vanaema juures elanud vaid mõne kuu, kuid saime tema summutatud hilisõhtustest telefonikõnedest aru, et need arstilkäigud olid tähtsad. Jamie ütles, et vanaema on haige, ja ta oli valmis kihla vedama, et meil tuleb minna tagasi linna papsi juurde elama. Jamie ei eksinud kunagi, aga ma lootsin, et see kord on erand.

„Vaata, Tegan!“ Jamie haaras mul käsivarrest. „Seal. See ongi see õige.“ Libistasin pilgu Jamie osutava sõrme suunas üle oru maastikule, mis oli nii puhas roheline, et võinuks olla pärit Crayola värvikriitide karbist. Päris mäetipus seisis vana valge talumaja, mille plekk-katus helkis päikesepaistes. Veranda ümbritses kogu maja ja enda arvates suutsin eristada lillekaste akendel ja tuule käes kõikuvat kiike, või ehk manas kujutlusvõime need lihtsalt mu silme ette. Majast vasakul kahe hiiglasliku tamme all seisis jõude traktor ja mäest alla lookles kitsas tee luitunudpunase küüni juurde.

„Oh,“ õhkasin, „oh, see on täiuslik.“

Olime Jamiega uurinud iga väikest kõrvalhoonetega talu, mida olime silmanud sestpeale, kui hüppasime linnadevahelisele bussile, mis oli toonud meid sellesse kummalisse ja imelisse maailma, mis oli eemal kivisest Pittsburghi naabruskonnast, kus olime elanud pap-siga. Kui Jamie aimus vanaemast oli õige, ei jää me siia kuigi kauaks. Seega olime täiusliku maamaja, ideaalse väikelinna otsinguil, kus saaksime elada kaugel eemal ohtudest, reostusest... mälestustest... oma elust, mis tähendas kolimist ühest armetust linnakorterist teise.

Viieteistkümneaastaseks saades kavatses Jamie leida töökoha chitusel. Ta säästaks iga penni ja mina läheksin ka tööle niipea, kui olen piisavalt vana. Me ei ajanud uhkust taga ja me ei vajanud palju. Ainult väikest maja tillukesel maalapil, naabritega, kes astuksid läbi, et tere öelda, ja toekat puidust verandat, kus ma saaksin istuda ja oma raamatuid kirjutada.

„Tegan, me leiame selle. Sina ja mina, me leiame oma paiga ja me teeme sellest tõelise kodu.“

Tõeline kodu. Suutsin seda vaevu ette kujutada. „Kas sa tõesti arvad, et leiame selle ühel päeval?“

Jamie pigistas mu kätt. „Ma luban.“

Ja see oli hetk, mil ma teadsin. Selles maailmas polnud palju peale mu suure venna antud sõna, millele võisin kindel olla. Kui Jamie midagi lubas, siis teeb ta nii, et see juhtuks. Nii, nagu ta oli alati teinud.

ESIMENE PEATÜKK

Tegan

Kui Tegan Walkeri pastapliiatsi kuulikesega ots torkas rekajuhti reide võimsa *mütsatusega*, tõi mees kuuldavale nii läbilõikava karjatuse, et Tegan ootas esiklaasi purunemist. Juht tõmbus jalast haartes tagasi. Tegan lükkas õla vastu endapoolset ust, tõmbas ühe käega käepidemest ja haaras teisega oma seljakoti. Uks paiskus lahti ja ta kaldus kabiinist välja, kukkudes sillutamata teepeenrale.

Ta marrastas maapinnale kukkudes põlve ja parem käsi sai sillutisel kriimustada, aga ta ei saanud peatuda, et pühkida säärelt verd või eemaldada peopesast kivikesed.

„Kuradi lits!“

Kõrbetolm voogas ümberringi, kui Tegan ronis vaevaliselt üle teepeenra valli sinna, kuhu meetri jagu eemale oli maandunud tema seljakott. Kirvendavat kätt eirates heitis ta koti rihma üle õla ja ajas end jalgele. Veidi kaugemal avanes kääksatusega rekajuhi uks ja Tegani pulss kiirenes kaks korda.

Ta pidi sellest närukaelast eemale pääsema. *Aga kus ma olen?*

Tegan koperdas maanteele, pilk jälgimas katkendlikku valget joont tee keskel, kuni see kadus virvendavasse tolmusesse uttu silmapiiri taha. Ta pööras meeletuna pea vasakule, siis paremale. Seal polnud midagi. Ei ühtegi autot, hoonet ega isegi mõnd neetud kaktust nii kaugel, kui silm ulatas.

Seljakott laksatas vastu käsivart, kui Tegan ringi keeras ja uuris silmapiiri vastassuunas, ent ta poleks pidanud vaeva nägema. Puna-kaspruun pinnas laius kilomeetrite ulatuses; maastikku mitmekesis-tas ainult mõni juhuslik kängujäänud põõsas, mis polnud isegi küllalt suur, et selle taha peitu pugeda.

Tegani süda põksus kõminal ja katkendlikult vastu rinnakorvi.

„Ära paanitse, ära paanitse, ära paanitse,“ pomises ta nagu mantrat.

Kusagil tema taga plaksusid spordijalatsid vastu sillutist. Tegan keeras hooga uuesti ringi ja vähem kui kuue meetri kaugusel seisis rekajuht, nägu punane ja vihane, samal ajal immitstes tema luitunud teksade reieosa august verd. Enne kui Tegan jõudis sellele mõtlema hakata, painutas ta käe seljakoti teisest rihmast läbi, tõmbas koti jõnksatusega selga ja pistis teetammist alla laskudes jooksu.

Kiiresti üle luite joostes paiskasid ta jalad õhku tolmu ja paar preeriakoera sibas tal teelt eest. Tegani tennised takerdusid jändrikel väikestel põõsastel, millel oli õnnestunud kuivanud maastikul ellu jääda, aga tüdruk rühkis edasi, soovides endamisi, et tema jalad lii-guksid kiiremini. Ta lisas õhku ahmides tempot, tormates mäeahe-liku tippu ja teiselt küljelt tagasi alla.

Ta jooksis üha edasi, tema põgenemisiha varjutas valutavate lihaste protesti. Aga lõpuks jäi ta vaarudes seisma, painutas end vöökohast alla ja toetas käed reitele, et ahmida kopsudesse rohkem õhku. Ta jälgis, kuidas higi- ja verenired mööda ta jalgu läbi räpalaikude ja kümnete tillukeste kriimude alla valgudes Jackson Pollocki maali moodustasid.

Miski kraapsis maas tema selja taga ja ta keeras ringi samal ajal, kui hiigelsuur punasaba-viu tõusis taevasse, metshiir küüniste vahel.

Kui see polnud võrdlus tema olukorraga, siis ei teadnud ta, mis see üldse oli.

Maanteed ja rekat ei olnud kusagil näha ja polnud kuidagi või-malik, et kõhukas kaubikujuht suudab teda üle kõrbe taga ajada, eriti veel torkehaavaga reies. Aga mees, kes arvas, et sobib toppida oma käsi naise särgi alla, kui too magab, oli tõenäoliselt sedalaadi mees,